

Hồi 92

Hạt Mưa Mướp Đắng

Hồ Dực Sư và Thiết Bình Cô vừa kinh hãi vừa lấy làm lạ.

Trông thấy Giang Ngọc Lang, Tiểu Linh Ngư tràn lòng uất tức, chàng hầu như quên tất cả mọi việc, chỉ chăm chú vào hắn.

Giang Ngọc Lang nhìn ra, bật cười khan:

- Đệ cứ tưởng ai, không ngờ lại chính Ngư huynh giá lâm ! Đã lâu lắm rồi, đệ không có dịp hậu tiếp Ngư huynh ...

Tiểu Linh Ngư vọt miệng mắng oang oang:

- Ai là huynh, ai là đệ của cái gã súc sanh ?

Giang Ngọc Lang điềm tĩnh như thường:

- Ngư huynh đừng quên, tiểu đệ từng cộng đồng sanh tử với Ngư huynh nhiều phen, chúng ta từ trong hoạn nạn giao kết thâm tình ...

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Rất tiếc cái lần đó nước không chìm người chết ngộp thành ra người có dịp hạ thủ đoạn, hãm hại Yến đại hiệp.

Chàng giận quá, buông Hồ Dực Sư, phóng mình tới, đưa cao tay định giáng một chưởng xuống đỉnh đầu Giang Ngọc Lang.

Chẳng rõ chàng quyết đánh thật, hay vì dọa song lỗ tay luôn, nên tay chàng xuống nhanh, chạm vào đầu hắn kêu bốp một tiếng lớn.

Giang Ngọc Lang không còn một điểm khí lực để phản ứng, hứng chưởng đó đau quá, rống lên:

- Dù sao Ngư huynh cũng lưu tình với đệ chứ ! Tiểu đệ đang mang trọng bệnh, bị đánh như thế chịu làm sao nổi.

Tiểu Linh Ngư hét:

- Nếu biết sự đau, thì tại sao người có hành động vô luân phi lý ?

Thiết Bình Cô khóc mướt, không dám lướt tới can ngăn Tiểu Linh Ngư.

Giang Ngọc Lang run run giọng:

- Giả như người cao thượng thì cứ đợi khi ta lành bệnh rồi sẽ cùng ta liều một cuộc tử chiến. Chứ hiện tại một kẻ thất phu tầm thường cùng có thể giết ta, huống hồ người ? Đánh một người không còn một điểm kháng lực nhỏ thì sao gọi là anh hùng ? Người phải biết, ta đang mang bệnh nặng mà !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta có xưng là anh hùng đâu ? Ta có mượn người xem ta là anh hùng đâu ? Nếu thực sự ta là anh hùng thì hẳn ta đã bị người hạ sát từ lâu.

Chàng vung tay đánh luôn.

Thực ra, chàng cũng có nương tay phần nào, song Giang Ngọc Lang vẫn sừng mũi, sừng mắt như thường.

Thiết Bình Cô quay mặt về hướng khác, không nở nhìn. Tuy nhiên nàng thừa hiểu Tiểu Linh Ngư không cố ý giết Giang Ngọc Lang, chứ nếu chàng muốn giết thì bất quá chàng đánh hai đấm là đủ đi đời Giang Ngọc Lang rồi.

Dù xốn xang lo lắng cho Giang Ngọc Lang, trong bụng nàng cũng mắng thầm.

Giang Ngọc Lang kêu to:

- Bình nhi, tại sao người không lôi hẳn ra, hẳn thọ sự cứu mạng thì người có quyền đòi hẳn trả ơn cho, chẳng lẽ hẳn không nghe lời người ? Người hẳn tâm nhìn hẳn hành hạ ta à ? Người nở để hẳn đánh chết ta à ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Không phải ta không muốn cứu người ! Ta hy vọng với lần huấn giáo này, người sẽ biến cải tâm tánh, nếu mà người sửa đổi sao cho trở thành một con người đứng đắn, chánh đáng thì dù người bảo ta chết, ta cũng vui lòng chết ngay

Nghe nàng nói thế, Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại, cười một lúc rồi cao giọng thốt:

- Tốt ! Tốt lắm ! Người có gan cứ đánh ta chết, nếu ta có cau mày một tý nào, thì chẳng phải là hảo hán đó !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ta sợ gì mà chẳng dám giết người ? Người nhất định làm một hảo hán, thì ta nhất định đánh mạnh hơn, giúp người trở thành một hảo hán.

Giang Ngọc Lang lại cười vang:

- Có điều, ta nói cho người biết, đánh chết ta rồi thì vĩnh viễn người chẳng gặp lại Hoa Vô Khuyết ! Ta chết, là hy vọng của người cũng chết luôn !

Tiểu Linh Ngư đang đưa cao tay, tay đó sắp sửa giáng xuống, bỗng dừng lại ở nửa chừng.

Chàng vừa nhớ lại, Bạch Sơn Quân và Hoa Vô Khuyết biến mất dạng. Đáng lý thì cả hai phải có mặt tại đây, tại sao họ biến đi đâu ? Chính đồng bạn của Bạch Sơn Quân là Hồ Dực Sư cũng lấy làm lạ cho sự vắng mặt đó thì hẳn là có nguyên nhân nào ngoài tưởng tượng của Hồ Dực Sư.

Điều đó đáng cho chàng suy gẫm.

Giang Ngọc Lang suy nhược đến thở không ra hơi, mà cũng cố cười vang, chẳng những cười một lần, hẳn lại cười hai lần, rồi còn cười nữa:

- Đánh đi chứ ! Đánh chết ta đi, cứ đánh ! Tại sao người dừng tay ? Lạ chưa ?

Thay vì đánh, Tiểu Linh Ngư chụp hẳn nhấc bổng lên, hét:

- Hoa Vô Khuyết ở đâu ?

Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Người muốn gặp hắn ?

Tiểu Linh Ngư hét luôn:

- Người nói hay không nói ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Giả như người muốn gặp hắn, thì ít nhất cũng phải cung cung kính kính yêu cầu ta ...

Tiểu Linh Ngư vung tay kia tát mạnh vào mặt hắn quát:

- Súc sanh ! Ta van cầu cái tổ tôn người đây !

Gượng chịu đau, Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Được ! Đánh đi ! Nhưng, người nên nhớ, quả đấm hay cái tát không hỏi được cái gì. Chỉ có miệng là hỏi được, mà cái miệng cũng cần phải dịu ngọt, cung kính. Thử đi mình trong địa vị của ta xem, bị đánh và đấm, vài cái tát người có thể nói liền chẳng ? Và khi ta nói rồi, chẳng lẽ người bỏ luôn mà không đánh bạo tay hơn nữa.

Tiểu Linh Ngư đảo tròn mắt mấy vòng, bật cười lớn:

- Ta đánh ngươi ? Ta đánh từ lúc nào ?

Chàng cũng vung tay, song để phủ bụi trên mình Giang Ngọc lang, đỡ hấn ngòi ngay ngắn, cười luôn mấy tiếng mơn trớn, thốt:

- Lại gặp Giang huynh ! Bấy lâu nay, Giang huynh bình an chứ ?

Giang Ngọc Lang cười khanh khách:

- Bình an ghê ! Bình an như thế này đây ! Bình an đến không còn một điểm nhỏ khí lực đây ! Tuy nhiên, chẳng sao, bất quá vừa rồi ta bị con chó con tấp một mẻ, khá đau, xui xẻo cho ta gặp con chó điên !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Chó điên chỉ thích cắn thứ điên như nó, Giang huynh không điên thì vị tất là chó, không là chó điên thì làm gì có chó điên cắn Giang huynh.

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Nếu vậy chính tiểu đệ lằm rồi. Con mắt của tiểu đệ càng ngày càng kém.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không phải kém đâu, chỉ tại Giang huynh nhớ tiểu đệ quá chừng, thời thường không cầm lòng được mà rơi lệ, thành ra con mắt cứ đỏ lên, do đó nhãn lực phải yếu.

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Có lẽ thế ! Tiểu đệ lại thỉnh thoảng nghĩ đến Ngư huynh, tự hỏi chẳng biết Ngư huynh ở đâu, bình an mạnh giỏi như thế nào ! Thật tình, tiểu đệ lo lắng cho Ngư huynh quá chừng.

Người này nói một câu, người kia một câu, chêm qua chích lại một lúc, chẳng ai chịu nhường ai, đúng là đôi oan gia !

Hồ Dục Sư đứng một bên, nghe song phương đối đáp nhau chan chát, vừa bực vừa buồn cười, mà cũng vừa ngán.

Y thở dài, buột miệng thốt:

- Sông rộng, sóng sau đũa sóng trước, trường đời trai tráng lẩn già nua ! Cái câu đó đúng vô cùng. Ngày xưa trên giang hồ cũng có mấy tay tùy cơ ứng biến, xuất khẩu như lưu tâm cơ mẫn tiệp, đáng kể là những phần tử lợi hại, song đem mà so với đám thanh thiếu đời nay thì còn kém, lại kém rất xa.

Y không quên sự vắng mặt của Bạch Sơn Quân và Hoa Vô Khuyết, dù cuộc đối thoại của Giang Ngọc Lang và Tiểu Linh Ngư có hấp dẫn tâm trí y phần nào.

Y tự hỏi lão Bạch đã đưa Hoa Vô Khuyết đi đâu, phải là lão Bạch đưa đi chứ Hoa Vô Khuyết làm sao di động được.

Và đưa Hoa Vô Khuyết đi nơi khác, tại sao lão ta lại bỏ Giang Ngọc Lang ở đây, có ý tứ gì mà lão làm thế ?

Trong khi y miên man nghĩ ngợi, cuộc đối thoại giữa Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang tiếp diễn đều đều.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tại chốn hoa sơn cô tịch, Giang huynh chỉ ở đây một mình kể cũng lạ ! Không lẽ Giang huynh không sợ một con ác quỷ nào đó, chợt hiện ra làm cái điều bất lợi cho sao ? Giả như ác quỷ đến rủ ren Giang huynh làm một cuộc viễn du bên chân trời mới khiến cho Giang huynh phải từ bỏ hết những gì đáng tha thiết nhất trên đời.

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Điều đó thì Ngư huynh khỏi phải bận tâm lo cho tiểu đệ ! Hiện tại tiểu đệ đang túng thiếu ghê gớm, nếu có một ác quỷ nào xuất hiện thì đúng là một dịp phát tài cho tiểu đệ đó. Tiểu đệ sẽ bắt nó đem bán đi, lấy vài lượng bạc tiêu pha ... Hà huống tiểu đệ cũng chẳng đến đối quá thịch mịch như Ngư huynh tưởng, bởi mới đây cũng có người làm bạn cùng tiểu đệ.

Câu nói của Giang Ngọc Lang đưa cả hai trở lại vấn đề chính yếu sau khi họ vòng vo từ trên trời xuống mặt đất, trải qua năm sông bảy núi mười hồ để nhóng nhau đối nhau xem mình thua đối phương ở điểm nào, hơn ở điểm nào, nhiên hậu mời khởi thế công.

Tiểu Linh Ngư vờ không hiểu, kêu lên:

- A ! Thế ra Giang huynh có bạn ? Ai thế ? Giang huynh ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Nhiều, chứ không phải ít ! Ít nhất cũng là hai, và trong số có gã họ Hoa. Chừng như Ngư huynh có quen hấn ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên như đề cập đến một kẻ nào ở ven trời góc biển mà chàng chỉ mang máng nghe tên thôi:

- Có phải là Hoa Vô Khuyết hay không ?

Giang Ngọc Lang bật cười vang:

- Đúng ! Chính tiểu tử đó.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thì ra là hấn ! Tiểu đệ đang tìm hấn khắp hang cùng ngõ thẳm, hóc núi, ven rừng, chân dã chồn mà công chưa thành, ngờ đâu hấn lại ở đây.

Giang Ngọc Lang chính sắc mặt, tiếp:

- Tiểu đệ có nghe giữa hấn và Ngư huynh có sự bất hòa sao đó, lòng lo ngại cho Ngư huynh, trong một cơn bất ngờ, hấn có thể làm phiền phức cho Ngư huynh, nên đã thay thế Ngư huynh dứt trừ mọi phiền phức xong rồi, hấn chết đi là Ngư huynh ăn no ngủ kỹ, phải vậy chăng ? Tiểu đệ đã dùng nhát dao hóa kiếp cho hấn rồi. Ngư huynh ạ.

Tiểu Linh Ngư bật cười khanh khách:

- Nếu Giang huynh đã làm được cái việc đó, tiểu đệ cảm kích biết bao ! Giết người, dù sao thì cũng là một việc dễ làm hơn là hỏi người để nghe một vài câu chuyện ! Đúng vậy chăng, Giang huynh ?

Giang Ngọc Lang cũng cười trả miếng:

- Nhưng sau đó, tiểu đệ nghĩ lại, giết hấn như thế là vô hình trung tạo sự bất mãn cho Ngư huynh, bởi Ngư huynh muốn chính tay mình hạ sát hấn, đó đó tiểu đệ thay đổi chủ ý, và chỉ cho hấn uống một thứ thuốc mê thôi.

Hồ Dực Sư giật mình hỏi gấp:

- Bạch Sơn Quân cũng trúng thuốc mê của người luôn ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Không nặng lắm ! Bất quá lão ta chỉ mê mang trong năm hôm thôi ! Sau thời gian đó lão sẽ tỉnh lại như thường. Nhưng các hạ nên biết, một người hôn mê suốt năm hôm, lúc tỉnh lại thì có hy vọng trở thành si dại luôn suốt đời đấy.

Câu nói đó có cái tác dụng song đôi, vừa dọa khiếp Hồ Dực Sư, mà cũng làm nao núng Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư không kém, cũng bật cười theo vang dội.

Cả hai đua nhau mà cười, ai gập lưng được cứ gập mà cười, họ cười đến đổ lệ, đầm ướt cả mặt mày. Họ kéo dài tràng cười, chẳng ai chịu chấm dứt trước ai.

Thiết Bình Cô và Hồ Dực Sư sững sờ nhìn họ, chững như cả hai tự hỏi, họ có phát điên chẳng.

Dĩ nhiên cả hai làm gì hiểu được họ cười chi !

Tiểu Linh Ngư ôm bụng mà cười, vừa cười vừa kêu lên:

- Thú quá ! Thú vị không tưởng nổi ! Tiểu đệ buồn cười quá cỡ, cười suýt vỡ bụng đây !

Giang Ngọc Lang cũng ngút ngất người mà cười, vừa cười vừa thốt:

- Đường đường là Hoa công tử, một Bạch Sơn Quân mà lại bị tiểu đệ cho hít phải một tí phấn trắng, cả hai bất tỉnh nhân sự ! Thật là một sự kiện khó tin được, song sự thật là thế mới ác chứ ! Chẳng ra gì, họ cũng là cao thủ có hạng trong võ lâm mà ! Ngư huynh cười là phải. Đáng cười chứ, phải chẳng Ngư huynh ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Cái lý do khiến tiểu đệ cười chẳng phải như vậy đâu.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Thế Ngư huynh cười chi ?

Bỗng, Tiểu Linh Ngư ngưng cười, rồi trừng mắt nhìn Giang Ngọc Lang thốt:

- Xem ra, dù cho Giang huynh không mang bệnh nặng sắp chết, song cũng chẳng khác gì mang bệnh nặng. Thế mà Giang huynh vẫn còn sức lực mang những kẻ nặng hàng năm bảy mươi cân đi giấu nơi khác, đó là cái việc hoang đường, chính cái việc đó khiến cho tiểu đệ cười.

Giang Ngọc Lang còn giữ thản nhiên, Hồ Dực Sư đã động tâm phần nào. Y tỉnh ngộ, nghĩ:

- Tiểu tử nói đúng ! Làm gì Giang Ngọc Lang di tản nổi Bạch Sơn Quân đi nơi khác ? Huống chi lại có Hoa Vô Khuyết kèm theo ? Hẳn là sự tình có bí ẩn chi đây. Xem ra, muốn lừa cho được Tiểu Linh Ngư, ta thấy khó như tìm nỏ mà lên cung trời vậy.

Giang Ngọc Lang không hề biến đổi thần sắc, điềm nhiên đáp:

- Nhưng, nếu họ không bị tiểu đệ hạ thuốc mê thì họ đưa nhau đi đâu ? Không lẽ Bạch Sơn Quân cao hứng đến độ đưa Hoa Vô Khuyết du ngoạn quanh vùng ? Giả như có việc như vậy thì thật là một sự kiện đáng lưu truyền làm giai thoại.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Phải, nên họ muốn du ngoạn quanh đêm, đương nhiên là họ phải đưa Giang huynh cùng đi, chứ khi nào họ để cho Giang huynh tịch mịch tại ngôi nhà này. Hướng chi Giang huynh lại vui tánh, bất cứ cuộc họp bạn nào mà có Giang huynh, thì nhất định là phải vui nhộn rồi !

Giang Ngọc Lang không hề nao núng trước sự châm chọc của Tiểu Linh Ngư:

- Ngư huynh nói đúng !

Bỗng Tiểu Linh Ngư dứt cười, rồi trừng mắt nhìn hấn:

- Nhưng, nếu Hoa Vô Khuyết trốn đi đột ngột, thì gã họ Bạch đó chẳng lẽ không truy tầm ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Tự nhiên là phải truy tầm !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đành là họ Bạch không thể buông rơi Giang huynh, song nếu cần đuổi theo Hoa Vô Khuyết thì y cũng có thể bỏ mặc Giang huynh tại đây như thường.

Giang Ngọc Lang bật cười lớn:

- Óc tưởng tượng của Ngư huynh phong phú quá, rất tiếc cái vị Hoa công tử đó ...

Chừng như Tiểu Linh Ngư có vẻ khẩn cấp, nên hấp tấp hỏi:

- Hoa công tử làm sao ?

Giang Ngọc Lang bình thản đáp:

- Ngư huynh có thể hỏi vị tiên sanh họ Hồ kia cho biết là Hoa công tử có thể tự mình di động được chăng.

Tiểu Linh Ngư quay sang Hồ Dực Sư bảo:

- Nói đi !

Hồ Dực Sư thở dài:

- Hoa công tử chẳng những bị điểm huyết mà chừng như bị kích thích mãnh liệt, thần trí dật dờ như người si dại, chỉ sợ ... sợ khó mà tự mình di động được.

Tiểu Linh Ngư đưa tay cú vào đầu cốc cốc liên tiếp bảy tám lượt, nửa nụ cười hiện ra nơi khóe miệng, chàng thốt:

- Nếu sự tình như vậy thì đúng là họ bị Giang huynh hạ mê dược rồi.

Giang Ngọc Lang cười hắc hắc:

- Chắc là không sai sự thật đâu, Ngư huynh ơi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Họ bị thuốc mê quật ngã rồi, Giang huynh cũng họ đi nơi khác ?

Giang Ngọc Lang khôn khéo cực độ, biết cái ý của Tiểu Linh Ngư như thế nào, vội đáp:

- Chứng bệnh của tiểu đệ có lúc phát, lúc ngừng, phát lên thì hành hạ tiểu đệ suýt chết đi sống lại, đừng nói mình công người khác, dù cho được ai công mình, cũng chịu không nổi. Trái lại khi bệnh ngưng hành thì tiểu đệ vẫn chẳng việc gì nên cần công một lượt hai người, tiểu đệ cũng làm nổi.

Tiểu Linh Ngư day qua Hồ Dược Sư.

Hồ Dược Sư gật đầu.

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Tiểu đệ có nói ngoa đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Không ngoa ! Không ngoa ! Nhưng mang họ đi nơi khác rồi, Giang huynh còn trở lại đây làm gì ? Chẳng lẽ thân hình ngựa gỗ, bắt buộc phải trở lại đây, chờ người ta đánh đập ?

Giang Ngọc Lang vẫn bình tĩnh, không hề nổi giận, lại còn cười lớn:

- Bình nhi còn trong tay họ, tiểu đệ đi một mình đành sao ? Dù mà tiểu đệ biết trước, Ngư huynh sẽ đến đây, dù Ngư huynh có đánh nát xác tiểu đệ đi nữa, biết thì biết, song trở lại cứ trở, trở lại để chờ Bình nhi về, gặp nàng rồi sẽ tìm cách cùng chuồn đi với nhau.

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Không ngờ ngày nay Giang huynh lại trở nên đa tình như vậy ! Thú vị ghê đi ! Thật là thú vị !

Thiệt Bình Cô cảm xúc quá, không cầm lòng được, nhào đến bên chân Giang Ngọc Lang khóc rống lên.

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Đáng thương cho tiểu liễu đầu ! Nếu mà Giang Ngọc Lang bảo rằng người đánh rắm thơm rất thơm, chắc người cũng tin luôn.

Dù sao thì chàng cũng chỉ là một nam nhân, mà nam nhân nào lại hiểu được trọn vẹn tâm tư của nữ nhân.

Nữ nhân đã say mê một nam nhân nào rồi, dù nam nhân đó có lừa dối làm sao, họ cũng vẫn tin như thường, họ cho nam nhân đó nói toàn sự thật.

Khóc một lúc, Thiết Bình Cô hỏi:

- Thương thế có trở chứng làm sao không ? Có đau lắm không ?

Giang Ngọc Lang đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, dịu giọng đáp:

- Đau bao nhiêu cũng vậy, nếu thấy được mặt người là ta hết đau liền.

Thiết Bình Cô tiếp:

- Chỉ vì ta ... ta ...

Giang Ngọc Lang càng dịu giọng hơn:

- Ta biết chẳng bao giờ người phũ phàng ta đến độ phải bỏ mặc ta cho kẻ khác hành hạ. Song người lờ đi chỉ vì người có việc thương tâm, người gặp khó khăn. Ta không trách phiền chi người đâu ! Yên trí đi, đã đau khổ nhiều rồi, không nên đau khổ thêm vì chuyện nhỏ nhen ...

Bỗng Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Thôi đi ! Thôi đi nhé, ta sợ mình sợng mấy rồi đây này ! Cái trò đùa rẻ tiền của tình nhân người đó, chừng nào mới kết thúc ?

Giang Ngọc Lang tỉnh bơ:

- Ngư huynh có điều chi phân phó ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Hiện tại, hàng hóa trong tay Giang huynh, thì cái quyền định giá do nơi Giang huynh, muốn bao nhiêu tiền, xin cứ nói, nói để tiểu đệ thương lượng.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Ngư huynh có biết cái chứng bệnh của tiểu đệ từ đâu mà có chẳng ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Từ nơi Tô Anh ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng vậy. Chứng bệnh của tiểu đệ, chính Tô cô nương ban cho, mà Ngự huynh và Tô cô nương thì giao tình rất đẹp, phải vậy chăng ?

Tiểu Linh Ngự lại thở dài:

- Nếu tiểu đệ không quen biết nàng, thì làm gì có bao nhiêu phiền phức xảy đến cho tiểu đệ ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Ngự huynh nói thế chứ có gì đáng cho là phiền phức đâu ! Bây giờ, chỉ cầu Ngự huynh tìm Tô cô nương, đưa nàng đến đây, chữa trị cho tiểu đệ, lập tức tiểu đệ thỉnh Hoa công tử xuất hiện, để chữa trị cho Hoa công tử.

Tiểu Linh Ngự cau mày:

- Nếu Tô Anh không chứng ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Trong thiên hạ phỏng có mấy nữ nhân gặp Ngự huynh rồi, lại không ngoan ngoãn vâng lời ?

Tiểu Linh Ngự thở dài, lần này mới đúng là một hơi thở dài, rất dài, gấp mười lần một hơi thở dài thường thường.

Chàng lẩm nhẩm:

- Nữ nhân ! ... Nữ nhân ! ... Nếu mà trong đời ta, ta đừng bao giờ gặp một nữ nhân, thì ta là một thần tiên rồi. Chẳng cần tụng Huỳnh Đình cũng thành tiên là cái chắc.

Giang Ngọc Lang cười hỏi:

- Ngự huynh đáp ứng chứ ?

Tiểu Linh Ngự thở ra:

- Được rồi, chúng ta đi.

Giang Ngọc Lang lại hỏi:

- Tiểu đệ đi theo ?

Tiểu Linh Ngự cười:

- Tiểu đệ nữ nào để một mình Giang huynh ở lại đây !

Bồng Hồ Dực Sư cất tiếng:

- Tại hạ nghĩ không nên đi là phải hơn.

Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Tại sao ?

Hồ Dực Sư từ từ tiếp:

- Chỉ vì cái vị Tô cô nương đó sẽ đến đây trong khoảnh khắc.

Giang Ngọc Lang giật mình, cau đôi mày lại:

- Làm sao tiên sanh biết là nàng sắp đến đây ?

Thì cũng như Thiết cô nương đối với các hạ có khác gì đâu ? Thiết cô nương có các hạ, thì Tô cô nương có Tiểu ... Tiểu Linh công tử kia. Tiểu Ngư công tử đi rồi, thì Tô cô nương tất phải đi theo.

Giang Ngọc Lang vỗ tay reo lên:

- Cái ma lực của Ngư huynh, quả thật là phi thường !

Rồi hấn lại cau mày tiếp luôn:

- Tuy nhiên, nếu Tô cô nương cất công đi tìm Ngư huynh, vị tất nàng biết được Ngư huynh ở đây mà đến ?

Hồ Dực Sư cười nhẹ:

- Điều đó thì các hạ khỏi phải bận tâm lo lắng, nhất định là nàng biết chỗ mà đi tìm.

Giang Ngọc Lang suy nghĩ một chút, bật cười khan:

- Phải rồi ! Họ muốn dùng Ngư huynh để uy hiếp nàng, tự nhiên dọc đường họ có lưu lại dấu vết chỉ dẫn đường lối cho nàng dò theo ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu vậy, chúng ta cứ ở đây, chờ nàng đến.

Giang Ngọc Lang ngẩng mặt nhìn trời, lẩm nhẩm:

- Mong sao dọc đường nàng đừng gặp ai cả ...

o0o

Nằm trên tảng đá, Bạch phu nhân cố nhích thân mình ngay thác nước, làm cái việc đó chẳng phải là khó khăn gì, song bà bị điểm huyết thành bất động, muốn xô dịch một tấc cũng phải mất một thời gian khá lâu.

Cuối cùng bà cũng lấy được cái tư thế đưa ngay huyết đạo dưới thác đổ.

Nước xối có một áp lực khá dễ giải khai huyết đạo cho bà ta.

Huyết đạo được giải tỏa rồi, bà cảm thấy toàn thân như rã rời, sức lực kiệt quệ hoàn toàn.

Bà liệu sức từ tảng đá này nhảy sang tảng đá kia xem có thể nổi không. Bà lắc đầu.

Nhưng, nếu bà trôi mình xuống nước, rồi bơi đi, bà không cần dụng lực cho lắm, song nước cuốn qua nhanh rất có thể cuốn trôi bà, và chìm bà xuống sâu mà chết ngộp luôn.

Hiện tại chỉ có hai cách đó, nhưng cách nào cũng không ổn, mà không đủ sức áp dụng.

Không biết làm sao hơn bà nhỏng thân hình lên cao một chút, bỗng phát hiện ra, trong bụi có gần đó có đôi mắt vừa lớn vừa sáng, đôi mắt đó chừng như mở to ra để chăm chú nhìn, nhìn một cách thích thú.

Bạch phu nhân chớp chớp mắt, ưỡn ngực cao hơn một chút cố phô đôi bông đảo von vót, nở một nụ cười hết sức hấp dẫn hỏi:

- Tiểu tử nào đó, chẳng lẽ từ trước đến nay người chưa từng trông thấy một nữ nhân tắm rửa à ?

Người đó giương đôi mắt si si đại đại, ngơ ngác lắc đầu.

Bạch phu nhân cười mắng:

- Nếu người không sợ đau mắt, thì cứ đứng thẳng người lên, bước ra gần hơn mà nhìn, thật đáng thương hại cho người quá chừng, đã ngần ấy tuổi rồi mà đến cái việc nữ nhân tắm rửa cũng chẳng được may mắn trông thấy lần nào ! Thật là cái sống của người vô ích quá đi thôi !

Người đó đột nhiên cười mấy tiếng:

- Người không cần phải sợ hãi, bởi ta có là nam nhân như người nghĩ đâu !

Vừa buông câu nói, người đó vừa bước ra khỏi bụi cỏ, câu nói dứt là người cũng xuất hiện hoàn toàn.

Người đó là một nữ nhân, y phục rách nát, bày những khoảng da trên mình trông hấp dẫn lạ lùng.

Bạch phu nhân nhìn những đường cong đó, thoáng giật mình, mà có vẻ thất vọng.

Trong trường hợp này, gặp một nữ nhân thì có ích gì cho bà ta đâu ?

Người đó tiếp:

- Tôi là nữ nhân mà, chẳng lẽ người không nhận ra được hay sao ?

Bạch phu nhân thở ra.

Bà nhìn hông eo như mình ong, cái ngực căng phồng lên, lù lù đôi gò bồng đảo, rồi bà nhìn xuống đôi chân trắng, tròn đều đặn, sau cùng bà thốt:

- Tự nhiên là ta nhìn ra người là một nữ nhân, dù có đui ra cũng nhận ra điều đó mà !

Nữ nhân thoáng đỏ mặt, cái màu đỏ vì thẹn của bất cứ nữ nhân cũng có vẻ quyến rũ cả.

Nữ nhân đẹp quá ! Cho rằng nàng là một giai nhân tuyệt thế cũng chẳng sợ sai lắm.

Bạch phu nhân cứ nhìn nàng chăm chú, rồi bà điểm một nụ cười, ướm hỏi:

- Xem cái tình trạng đó ta có thể đoán là người vừa trải qua một đoạn đường dài, có đúng vậy chăng ?

Nữ nhân cúi đầu:

- Phải !

Bạch phu nhân tiếp:

- Nơi đây, sơn bất thanh, thủy bất tú, người đơn thân độc dạng mò mẫm đến, đến để làm gì ?

Nơi giữa đôi mày, niềm u oán chợt hiện lên, nữ nhân thừ người một lúc, cất giọng buồn thảm đáp:

- Ta ... ta đến đây để tìm một người.

Bạch phu nhân động âm lại hỏi:

- Người ở quanh vùng này ta đều quen mặt tất cả, chẳng hay người định tìm ai ?

Nữ nhân cúi thấp đầu hơn một chút, thở dài:

- Không chắc người nhận ra chàng. Không chắc gì chàng lại có mặt ở đây !

Nàng còn trẻ quá.

Vô luận làm sao, một thiếu nữ dám đi sâu vào rừng núi hoang vắng như thế này quả là một sự phi thường.

Đã là phi thường, thì sự kiện đó hẳn có chứa ẩn một uẩn khúc gì ...

Giả như lúc nào thì Bạch phu nhân chắc là truy ra nguyên nhân. Bằng mọi cách, bà phải tìm hiểu cho kỳ được cái bí ẩn quanh việc một thiếu nữ lạc lõng giữa núi rừng cô tịch như thế này.

Song, hiện tại bà tự lo thân chưa xong, còn thì giờ đâu mà quan tâm đến những sự kiện khác.

Dù có kích động tính hiếu kỳ, bà cũng phải bỏ qua, cái lạnh đang ngấm vào cơ thể một cách ác liệt quá, nếu không xa rời gấp thác nước thì bà có thể chết vì lạnh được lắm.

Thiếu nữ dợm quay mình bước đi.

Bạch phu nhân quýnh quáng, nhưng cố làm tỉnh, cười lên mấy tiếng hỏi:

- Người tên họ là chi, có thể cho ta biết chăng ?

Thiếu nữ do dự một chút, chưa đáp vội.

Bạch phu nhân cười đưa đẩy hơn một chút:

- Bọn nữ nhân dù cho là bình thủy tương phùng, họ từ muôn phương đến gặp nhau trên đường đời, họ không quen biết nhau, thế mà họ vẫn xem nhau như có quen biết nhau qua nhiều kiếp, họ bắt chuyện với nhau, dù câu chuyện giữa họ chỉ là trên trời dưới đất, ít nhất cũng trong năm mười phút, sau đó họ mới tiếp tục những con đường vạn nẻo. Còn chúng ta là nữ nhân với nhau, chẳng lẽ lại không làm gì bằng họ hay sao ? Chẳng lẽ gặp nhau rồi, đến một câu lơ là cũng không thể thốt với nhau được ? Thì, vội chi mà người phải bỏ đi gấp ?

Thiếu nữ đó hơi thẹn, điểm một nụ cười đáp:

- Ta là Thiết Tâm Nam !

Cuối cùng, Thiết Tâm Nam ngồi xuống nơi bờ suối.

Nàng cảm thấy nữ nhân đang tắm đó, tuy có can đảm, song không có vẻ gì gian ác cả, can đảm vì ở chốn vắng lặng như thế này mà dám tắm rửa bằng thích, và bà nói năng hiền dịu vô cùng, nàng cho rằng bà đáng thân thiết lắm.

Nàng thay đổi lối xưng hô lại cho có lễ độ một chút.

Tại sao nàng có mặt tại đây, trong phút giây này ?

Mấy hôm nay, nàng thương tâm vô hạn, trong niềm đau khổ nàng nhận ra mình tự mâu thuẫn phần nào.

Mâu thuẫn vì nàng theo dõi Hoa Vô Khuyết, tìm hấn, song trong công cuộc tìm Hoa Vô Khuyết, nàng cũng hy vọng gặp Tiểu Linh Ngư luôn.

Nhưng tìm họ để làm gì ?

Nàng chưa biết để làm gì, tuy nhiên nàng nôn nóng gặp họ ! Nôn nóng tìm, song có biết chắc họ ở đâu mà tìm ? Nàng đi băng qua, leo núi, xuyên rừng, ước vọng có một cơn may nào đưa nàng gặp họ.

Giờ đây, ngày vừa lên, dương quang tràn ngập cả núi rừng, cảnh trí nhuộm màu bình minh trông rất đẹp.

Nụ cười của bà ấy đẹp, càng đẹp hơn, đẹp một cách đáng thân thiết.

Qua mấy hôm nay, mà có lẽ mấy tháng nay, nàng mới có dịp cởi mở tâm tình, trước cái đẹp của thiên nhiên, trước con người khả ái.

Từ lâu lắm, và nhất là từ mấy hôm vừa qua, sầu tư nặng đọng, nàng có cái vẻ ủ rũ như hoa tươi dưới cơn mưa gió phủ phàng, nhờ một chút nghị lực mà nàng chưa ngã, cũng như hoa chưa tươi tắn.

Nàng cởi mở quá, chẳng những ngồi xuống, nàng còn tháo giày ra, thòng đôi chân xuống nước.

Bàn chân ê ẩm, đôi chân sưng lên, tê vì đi quá nhiều, gặp cái lạnh của dòng nước. Thiết Tâm Nam cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Khoan khoái là nhẹ sầu tư, tâm hồn thanh thản, nàng mơ màng nghĩ ngợi xa xôi.

Mường tượng nàng phiêu phưởng nơi lưng chừng mây, không cao lắm mà cũng chẳng còn bám víu với tục trần.

Nàng nhắm mắt lại, tận hưởng cái khoan khoái đó mà từ lâu rồi nó xa vắng nàng, tuy có nghĩ ngợi viễn vông, song đó là cái nghĩ ngợi êm dịu nhẹ nhàng ...

Bạch phu nhân theo dõi từng cử động của nàng, từng cái biến đổi nơi thân sắc, một lúc lâu, bà nhẹ điểm một nụ cười thốt:

- Sao cô nương không bắt chước tôi đây, nhân lúc vắng vẻ thế này, tắm rửa cho sướng ?

Bà cũng đổi lời xưng hô, cho cuộc đối thoại đượm tình thân thiết hơn.

Thiết Tâm Nam then đỏ mặt.

Tắm, là phải cởi truồng, cởi truồng dĩ nhiên nàng nghĩ đến một thân thể lỏa lồ, nàng phải then, cũng như bao nhiêu xấu hổ trên đời, dù là trước mắt kẻ mà họ trao thân gửi phận, họ cũng then như thường, thì huống hồ trước mắt những người xa lạ, không mấy may có duyên cũng ngắm thân vóc ngọc ngà của họ ?

Ở đây tuy chẳng có ai, song biết đâu trong chốc lát sẽ có người đi ngang qua ? Và lại ít nhất cũng có cái bà đó, dù là nữ nhân, chẳng lẽ nàng trơ trẽn để trần truồng trước mắt bà ?

Nàng ấp úng:

- Tắm ? ... Ở đây ? ... Giữa trời ?

Bạch phu nhân hỏi:

- Cô nương ngại ?

Thiết Tâm Nam nhìn xuống dòng nước trong sáng như gương có vẻ mát dịu, cái cảm giác mát dịu lên theo bàn chân trắng, dẫn lên trên thân gây rơn rơn khoái trá, nàng cười khanh khách:

- Tại đây ... Tại đây ...

Bạch phu nhân khuyến khích:

- Cứ mỗi ngày, vào buổi sáng, tôi đến đây tắm rửa, tôi tắm như vậy năm này qua năm khác, chẳng hề gặp một người, một bóng đi ngang qua đây. Cô nương là người thứ nhất đó.

Thiết Tâm Nam khẽ cắn môi:

- Nơi đây ... thật chẳng có ai qua lại sao hả ?

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Nếu có người thời thường qua lại thì làm sao tôi dám tắm ? Cô nương cho rằng tôi dầy dạng lắm sao chứ ?

Thiết Tâm Nam động tâm.

Nàng nhìn Bạch phu nhân, lại đỏ mặt, rồi cúi đầu tưởng tượng một chút:

- Thôi bà ! Tôi rửa đôi chân cũng được rồi.

Bạch phu nhân cười lớn hơn:

- Cô nương sợ tôi trông, tôi ngắm phải không ? Thế tôi chẳng phải là nữ nhân sao ? Cái chi cô nương có, tôi lại thiếu sao ? Chúng ta cùng có như nhau mà, những cái đó giống nhau quá chùng mà, có lạ gì mà tôi nhìn trộm chứ ?

Thiết Tâm Nam bối rối:

- Thì ... tự nhiên rồi ... bà là nữ nhân mà, dù dúi người ta cũng biết như vậy mà !
Nhưng ... nhưng ...

Bạch phu nhân chớp chớp đôi mắt:

- Nếu cô nương cứ sợ tôi nhìn thì đây, thì tôi nhắm mắt lại cho cô nương tuột hết y phục đi, nhảy ùm xuống nước, dù tôi có mở mắt ra sau đó cũng chẳng trông gì được ở dưới nước.

Thiết Tâm Nam lại do dự.

Bạch phu nhân nhắm mắt liền:

- Đó, tôi nhắm mắt rồi, nhanh lên đi, cô nương. Xuống nước rồi, cô nương mới biết cái thú tắm suối lúc bình minh.

Thiết Tâm Nam nhìn bà ta, rồi nhìn dòng suối trong xanh, nàng thêm tấm thật sự.

Mấy hôm liền, nàng mãi bôn ba, không gặp sông, suối để tắm rửa, không có thì giờ để tắm rửa dù có gặp sông, suối. Bây giờ, gặp nước trong mát, làm sao nàng chẳng thêm tắm.

Những điểm nàng lo ngại thì Bạch phu nhân đã xóa tan hết rồi !

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Sao cô nương yên tâm chưa ?

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Đừng mở mắt vội nghe bà

Bạch phu nhân cười tí:

- Thế cô nương chưa cởi y phục à ?

Thiết Tâm Nam liu tiu:

- Chưa, nhưng cởi bây giờ đây, cởi ngay !

Nàng chui trở lại bụi rậm, tuột nhanh y phục, tuy chẳng có ai quanh quẩn, nàng vẫn thẹn thùng.

Rồi nàng chạy ra, nhảy nhanh xuống nước.

Nàng thở phào gọi:

- Xong rồi bà ơi !

Bạch phu nhân mở mắt ra, cười hắc hắc:

- Cô nương thấy chưa, tắm sướng lắm mà !

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Đúng vậy, bà ạ !

Bạch phu nhân tiếp:

- Bây giờ tôi xuống đây nhé, cô nương đỡ dùm tôi !

Bà cũng thở phào, cái việc đáng lo đã qua rồi. Bà lặn mình rơi xuống.

Nước chảy khá mạnh, nếu bên dưới không có người níu bà lại, chắc chắn là bà phải bị cuốn trôi, bằng không thì cũng chìm sâu dưới đáy suối.

Thiết Tâm Nam nhanh nhẹ hứng lấy bà.

Nàng lo âu, háp tấp hỏi:

- Bà ... bà định đi sao ?

Bạch phu nhân cười nhẹ:

- Tôi tắm đã lâu rồi, bây giờ lên bờ ngồi một chút, đồng thời xem chừng có ai qua lại bất ngờ chẳng, để báo động cho cô nương hay kịp lúc.

Thiết Tâm Nam yên trí cười hì hì:

- Bà đừng bỏ đi nhé !

Bạch phu nhân gật gật đầu:

- Đừng lo cô nương ơi ! Cứ tắm đi ! Ai lại nỡ bỏ người đẹp ở đây một mình chứ ?

Bà nhìn chăm chú vào Thiết Tâm Nam, đôi mắt của bà chẳng khác đôi mắt nam nhân, cứ nhìn vào phần ngực và phần kín.

Dù bà là nữ nhân, Thiết Tâm Nam cũng thẹn như thường.

Thiết Tâm Nam nâng bà là đà trên mặt nước, đưa bà dần dần vào bờ.

Bà thốt:

- Bây giờ đến lượt tôi mặc y phục vào đây, cô nương đừng trông lên nhé.

Bà khỏi cần dọa đó, Thiết Tâm Nam đã nhắm mắt ngay từ lúc ba bước lên khỏi mặt nước.

Y phục của Bạch phu nhân đâu có sẵn tại đó ?

Đương nhiên là bà lấy y phục của nàng mặc vào người, y phục đó đã rách nát, vẫn còn có thể che mất phần nào thân thể, ít nhất cũng che được những chỗ kín.

Dù sao thì khoác lên mình những mảnh lưới tả tơi cũng vẫn hơn là để lỏa lồ mà di chuyển trên mặt đất.

Thiết Tâm Nam nhắm mắt, chờ đợi một lúc lâu bỗng nàng nghe Bạch phu nhân thốt:

- Bộ y phục này được lắm, nhưng nó hơi rách rưới một chút.

Thiết Tâm Nam nghe nói đến y phục rách rưới giật mình mở mắt ra, hoảng hồn kêu lên thất thanh:

- Sao bà lấy y phục của tôi ?

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Nếu ta không mặc y phục của người thì lấy y phục của ai bây giờ ?

Bà đổi giọng.

- o O o -